

Iadul, Francis Chan & Preston Sprinkler, Oradea, Scriptum, 2018

Doctrina despre condamnarea veșnică este una dintre cele mai delicate. Ioan Gură de Aur o enumeră „printre cele mai serioase și impresionante adevăruri”. M. J.

Scheeben descrie iadul ca pe „un mister adevărat, care, în groznicia, sa depășește atât cunoașterea rațiunii naturale, cât și bogăția de neexprimat a împărăției transfigurării.” Teilhard de Chardin se ruga astfel: „Dumnezeu meu, niciunul dintre misterele în care trebuie să credem nu rănește concepțiile noastre umane atât de dureros ca misterul condamnării... Tu, Dumnezeu meu, mi-ai poruncit să cred în aceasta.” Scrierile Noului Testament oferă și ele informații dificile despre subiect. Mă refer la faptul că pedeapsa veșnică este pusă alături de iubirea infinită a lui Dumnezeu, uneori în aceeași unitate de text sau alternând cu o repeziune fulminantă în aceeași carte.

Nu întâmplător Anton Ziegenaus, unul dintre marii dogmaticieni contemporani, spunea: „Afirmatia despre condamnarea veșnică, adică faptul că un păcat de moarte neregretat săvârșit în această viață finită atrage după sine condamnarea veșnică, aparține de învățătura de credință greu de comunicat și, din diverse motive, nu poate fi niciodată elucidată pe deplin rațional.”

Cu atât mai mult trebuie să apreciem curajul lui Francis Chan de a scrie o carte „atrăgătoare” despre acest subiect.

Numită simplu *Iadul* și publicată în 2018 la Editura Scriptum (Oradea), cartea pleacă de la o premisă deopotrivă biblică și rezonabilă. Sondând învățătura lui Isus privitoare la iad, autorul aduce dovezi în privința existenței acestuia, ca stare de separare veșnică de Dumnezeu. Această doctrină vine ca o replică la bagatelizarea acestei relități metafizice, atât de greșit înțeleasă azi. Este un semnal de alarmă pentru creștinii sinceri ce pot fi înșelați de o teorie sau alta, mai ales în această vreme în care toate circulă cu o viteză amețitoare. Îngrijorarea a fost generată de accentuarea excesivă a iubirii

lui Dumnezeu (mai ales în mediul evanghelic) și, implicit, minimalizarea doctrinei privitoare la mânia și pedeapsa Lui.

Faptul că mulți dintre noi – precum și autorul însuși – am fost crescuți într-o „cultură a iadului”, în care ni s-a spus că fără pocăință suntem pasibili de pedeapsa eternă, n-ar fi trebuit să ne ducă în cealaltă extremă. N-ar trebui să credem și să rostim lucruri neadevărate despre Dumnezeu doar pentru că suntem atât de subiectivi. Dimpotrivă, ar trebui să ajungem la un grad corect de înțelegere (nu constrângere, manipulare, frivolitate) în ceea ce privește existența și eternitatea iadului. Sau, în cuvintele lui Chan, noi „nu ar trebui să trecem pur și simplu prin viață ca într-o rutină. Un simțământ de urgență pentru realitatea iadului ar trebui să reaprindă pasiunea pentru Evanghelie, ca la Pavel, care cunoștea „frica de Domnul” (2 Cor. 5.11). Nu ar trebui să încercăm să facem față iadului, ci mai degrabă să ne silim – potrivit tuturor doctrinelor – să trăim diferit în lumina acestor adevăruri.” (p. 113).

Pentru primele generații de creștini, raiul și iadul nu reprezentau o dilemă. Apoi, de-a lungul secolelor, orice credincios a înțeles că e de bun simț să existe o socoteală finală și decisivă a tuturor lucrurilor. Simțul echității – pe care-l avem de la Creație – ne obligă să îmbrățișăm un asemenea crez și să-l exprimăm prin propria viață. Abia noi, post-modernii, punem la îndoială aceste lucruri, iar dacă ne uităm la peisajul moral în care ne „scăldăm”, poate că n-ar trebui să ne mire. Derapajul moral contemporan a avut nevoie – ca un virus – de anularea învățăturilor creștine esențiale, de stârpirea oricărei reverențe față de Dumnezeu și lumea de dincolo, pentru ca apoi să se poată instala, despotice, în mințile multora dintre noi. Am face bine ca, ajutându-ne cu asemenea lecturi, să recuperăm o

CE SPUNE DUMNEZEU DESPRE IAD
ȘI LUCRURILE PE CARE LE-AM NĂSCOCIT NOI

IADUL

FRANCIS CHAN

învățătură vitală pentru viața noastră. Frica de un Dumnezeu pe care să-L citim prin lentila Scripturii implică (și) mânia Lui. Nu putem trăi oricum, sperând că, până la urmă, totul va fi bine. E important ce nădejdi cultivăm, e important ce paradigme ne stăruie în minte.

Fără a face neapărat teologie sau exegeză, autorul acestei cărți ne aduce aminte de un fapt indispensabil: trebuie să-L luăm pe Dumnezeu așa cum este. Într-adevăr, nu trebuie să fim terifiați de potențiala pedeapsă ce ne-o poate aplica, dar nici să nu credem că lucrurile pot continua la nesfârșit printr-un haos din care oricine scapă. Rigoarea Scripturii și a experienței creștine impune o anumită seriozitate în raport cu subiectul. Și, așa cum citim în deschidere, „dacă ești entuziasmat să citești această carte, ai serioase motive să o faci”.



GHITĂ
MOCAN

„Și Moartea și Locuința morților au fost aruncate în iazul de foc. Iazul de foc este moartea a doua. Oricine n-a fost găsit scris în Cartea Vieții a fost aruncat în iazul de foc.” (Apoc. 20.14-15). „Dar, cât despre fricoși, necredincioși, scârboși, ucigași, curvari, vrăjitori, închinătorii la idoli și toți mincinoșii, partea lor este în iazul care arde cu foc și cu pucioasă, adică moartea a doua.” (Apoc. 21.8)